

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/177/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117256722
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6117256722.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, Bratislava, IČO: 00 420 166, právne zastúpeného JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, so sídlom Nám. Biely kríž 3, 831 02 Bratislava 3, proti žalovanému Slovenské liečebné kúpele Turčianske Teplice, a.s., so sídlom SNP 519, Turčianske Teplice, IČO: 31 642 322, právne zastúpenému PETKOV & Co s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 8.487,50 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Ca/17/2017-305 z 10. januára 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (prvý výrok). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.487,50 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 30. 01. 2018 do zaplatenia v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (tretí výrok). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške (štvrtý výrok).

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa od žalovaného domáhal zaplatenia sumy 8.487,50 Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 18. 12. 2017 do zaplatenia z titulu z titulu bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie autorských diel v období od 01. 01. 2016 do 31. 12. 2016.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 27 ods. 1, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 79 ods. 1, 2, § 164 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorského zákona (ďalej len „Autorský zákon“, resp. „AZ“), § 442a ods. 2, § 451, § 458a zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

4. Na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia mal za preukázané, že žalobca získal oprávnenie Ministerstva kultúry SR č. 1587/2016-232/10421 zo dňa 18. 08. 2016, v zmysle ktorého má postavenie organizácie kolektívnej správy podľa § 144 ods. 1 AZ, pričom takéto povolenie získal aj na základe oprávnenia zo dňa 11. 05. 2010 a v zmysle nich vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým,

choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. K námietke žalovaného týkajúcej sa nepreukázania ktorých nositeľov práv žalobca zastupoval a ku ktorým predmetom ochrany vykonával správu, a či tieto boli zo strany žalovaného použité uviedol, že práve z dôvodu, aby nedochádzalo k neoprávneným zásahom do práv autorov a iných nositeľov práv, pre ktorých najmä pri hromadnom používaní predmetov ochrany je takmer nemožné zisťovať a kontrolovať ich používanie je založený systém kolektívnej správy na základe inštitútu hromadnej licenčnej zmluvy a inštitútu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a takýmto spôsobom teda štát zabezpečuje realizáciu verejného záujmu, a to ochranu subjektívnych práv autorov a nositeľov práv. Mal preukázané, že žalobca uzatvára rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na používanie diel za nositeľov práv zastupovaných podľa § 164 AZ na zmluvnom základe, ako aj za nositeľov práv, ktorí nie sú ním zastupovaní s poukazom na § 19 a § 58 ods. 1 AZ. Žalobca predložil prehľad druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva správu v zmysle oprávnenia a ktoré boli v žalovanom období použité aspoň v základných slovenských televíznych staniciach. Ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv a ak bolo udelené oprávnenie, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany. Požiadavka žalovaného na predloženie zoznamu všetkých autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom a na predloženie zoznamu predmetov ochrany je v rozpore s princípom kolektívnej správy v kontexte úpravy uvedenej v AZ. Žalobca uzatvára so všetkými nositeľmi práv rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré do roku 2016 zastupoval v rozsahu 3370 nositeľov práv, pričom do konania predložil 13 zmlúv a jednu recipročnú zmluvu so zahraničným partnerom. Autorské právo na dielo vzniká okamihom, kedy je toto dielo možné vnímať zmyslami a týmto okamihom sa ku každému dielu viažu aj práva autora a to či už výhradne osobnostné práva alebo majetkové práva. Majetkové právo v sebe subsumuje právo autora na použitie ním vytvoreného diela alebo právo udeľovať súhlas na jeho použitie, pričom udelením súhlasu na použitie diela práva autora nezanikajú, autor je len povinný strpieť použitie diela inou osobou v rozsahu ním udeleného súhlasu. Uvedené vyplýva zo samotného autorského zákona a nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, že autor nedisponuje majetkovými právami k ním vytvorenému dielu a že by nimi disponovala tretia osoba, napríklad vysielateľ alebo producent. Na základe toho mal prvoinštančný súd preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, ktorý preukázal, že má na základe oprávnenia MK SR zo dňa 18. 08. 2016 postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 Autorského zákona a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv a má uzatvorené rozšírené hromadné licenčné zmluvy.

5. Ďalej prvoinštančný súd uviedol, že žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenia Liečebný dom Veľká Fatra Superior hotel 4* s počtom 153 izieb, Liečebný dom Veľká Fatra Standard, hotel 3* s počtom 108 izieb a Liečebný dom Aqua, hotel 2* s počtom 53 izieb. V týchto zariadeniach žalovaný ako to sám deklaruje na svojich internetových stránkach webového sídla prevádzkuje ubytovacie zariadenia, pričom takéto verejné deklarovanie znamená, že tieto izby sú vybavené signálom, ktorý môžu hostia využívať na sledovanie televíznych programov. Žalovaný nepreukázal, že by so žalobcom uzatvoril akúkoľvek licenčnú zmluvu a ani nepreukázal, že v ubytovacích zariadeniach v ktorých sa nachádza televízny prijímač, že by tento nebol vybavený televíznym signálom, ktorý by ubytovaní hostia mohli využívať. Zároveň konštatoval, že v prípade nepravdivosti takéhoto vyjadrenia by sa zo strany žalovaného jednalo o klamlivú obchodnú praktiku podľa § 8 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. a klamlivú reklamu podľa § 45 Obchodného zákonníka. Okresný súd mal za to, že žalovaný poskytol funkčné televízne prijímače spôsobilé slúžiť na účel, na ktoré boli určené a tieto boli riadne vybavené televíznym signálom. Z tohto dôvodu mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný v období od 01. 01. 2016 do 31. 12. 2016 použil predmety ochrany formou verejného prenosu, čím došlo k porušeniu výhradného práva autorov, keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany a preto žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

6. Prvoinštančný súd uviedol, že žalobou uplatnená suma vychádza zo Sadzobníka licenčných odmien za rok 2016, pričom bezdôvodné obohatenie v žalovanej výške žalobcovi priznal vychádzajúc z toho, že pod pojmom obyčajná odmena, ktorá prislúcha autorom a nositeľom práv s poukazom na ustanovenie § 442a ods. 2 a § 458a Občianskeho zákonníka je práve takto určená výška odmeny v uvedenom sadzobníku. K takémuto názoru súd dospel aj vzhľadom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 101/2011, v ktorom ústavný súd konštatoval, že ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce

používateľov iba za rovnakú a primeranú odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, čím by došlo k popretiu významu a účelu autorskoprávnej ochrany. T. licenčných zmlúv s inými používateľmi podľa Sadzobníka odmien ústavný súd považoval za dôkaz toho, že iní používatelia považovali odmenu za primeranú. V roku 2016 žalobca uzatvoril 187 dohôd o urovaní s neoprávnenými používateľmi vo výške licenčnej odmeny stanovených podľa sadzobníka a žalobca si uplatnil bezdôvodné obohatenie len v minimálnej výške. Strany sporu teda mali možnosť uzatvoriť hromadnú licenčnú zmluvu, v zmysle ktorej by bola predmetom aj prípadná zľava, čo však v konaní preukázané nebolo, napriek tomu, že žalovaný zasiahol do práv autorov, ktorých práva zastrešuje práve žalobca. Obvyklosť licenčnej odmeny sa teda posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu obvykle poskytoval licenciu iným používateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Predmetom konania však nemôže byť skúmanie primeranosti odmeny, ktorú si žalobca uplatnil podľa sadzobníka, ale len to, či žalovaný svojím konaním zasiahol do spravovaných práv. Autorský zákon vymenúva oprávnenia a nároky autorov, ktoré si tento môže uplatniť v prípade neoprávneného zásahu a zákon stanovuje, že má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá na získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Bezdôvodné obohatenie nemá len uhradzovaciu funkciu, ale v tejto právnej úprave aj represívny a sankčný prvok za porušenie určitej povinnosti a zákonodarca mal na mysli nielen zabezpečenie rovnovážneho stavu v otázke práv a povinností, ale aj sankcionovanie subjektu zasahujúceho do týchto práv. Zo Smernice EP a Rady č. 2001/29/ES vyplýva, že požiadavka je zakotvená priamo v Smernici, ktorou dochádza k apelácii na členské štáty, aby zabezpečili prísny a účinný systém ochrany práv, ktorý bude mať zároveň odrádzajúci účinok. Žalovaný neoprávneným používaním predmetu ochrany zasiahol do práv autorov a preto uplatnenie si plnenia ako bezdôvodného obohatenia je zákonom aprobovaný a primeraný postup organizácie kolektívnej správy práv. Výška bezdôvodného obohatenia uplatnená vo výške dvojnásobku obvyklej odmeny by bola uplatnená správne, nakoľko samotný zákon odkazuje pre jej účely na dvojnásobok obvyklej odmeny a žalobca stanovoval výšku odmien v sadzobníku rovnako pre všetkých potenciálnych užívateľov a obvyklá cena sa odvíja z obsahu tohto dokumentu. Žalobca si uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia iba vo výške zvyčajnej odmeny, t. j. v minimálnej výške.

7. Okresný súd zároveň rozhodol o návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, ktorý navrhoval prerušiť konanie do času, kým Protimonopolný úrad SR právoplatne nevyrieši otázku, či žalobca je alebo nie je v takom postavení, že by zneužíval svoje dominantné postavenie. Žalovaný ale nepredložil taký listinný dôkaz, ktorý by preukazoval, že prebieha nejaké konanie na Protimonopolnom úrade SR týkajúce sa sadzobníka licenčných odmien žalobcu resp. zneužívania dominantného postavenia na trhu zo strany žalobcu. Preto návrh na prerušenie konania zamietol.

8. Prvoinštančný súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., avšak odo dňa nasledujúceho po dni, kedy žalovaný prevzal platobný rozkaz, pretože omeškanie s plnením peňažného dlhu tak, ako ho zdôvodnil žalobca nemal v konaní preukázané. Preto v prevyšujúcej časti nároku na úrok z omeškania zamietol žalobu ako nedôvodnú.

9. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd tak, že tieto priznal žalobcovi ako úspešnej sporovej strane.

10. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný. Napadol správnosť druhého výroku a tiež závislého výroku o náhrade trov konania (štvrtý výrok) poukazujúc na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Zároveň zvýraznil, že žiada aj prieskum prvého výroku, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na prerušenie konania. Navrhol zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

11. Namietal, že výroky rozsudku napadnuté odvolaním sú nezákonné a nesprávne najmä z dôvodov, že v konaní nebolo riadne preukázané, že žalovaný v žalovanom období vykonával „verejný prenos“ a ani to, v akom rozsahu ho vykonával. Ďalej tvrdil, že žalobca nepreukázal existenciu bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, čo do dôvodu a výšky. Žalovaný namietal, že nebola žalobcom dostatočne tvrdená a už vôbec nie aj preukázaná aktívna vecná legitimácia žalobcu tak, ako ju predpokladá hmotnoprávny predpis s poukazom na § 164 ods. 2 AZ v spojení s § 451 a nasl. OZ. Rovnako podľa názoru žalovaného nebolo preukázané, že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva

nositeľov práv audiovizuálnych diel práve žalobca a to ani len tzv. skutkovou domnienkou ustálenou súdom na základe vykonania dôkazov z „relevantnej reprezentatívnej vzorky“. Žalobou uplatňovaný údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške „obvyklej“ licenčnej odmeny, ako si ju podľa svojho sadzobníka sám kreoval žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb nositeľov práv audiovizuálnych diel, ktoré predstavuje zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprimeraných cien je potom bez pochyby výkonom práva v rozpore s § 3 ods. 1 OZ a preto nesmie požívať právnu ochranu. Zmluvy predložené žalobcom, z ktorých zisťoval súd prvej inštancie obvyklú licenčnú odmenu sú v dôsledku zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu podľa názoru žalovaného absolútne neplatnými zmluvami podľa § 39 OZ, a to minimálne v časti licenčnej odmeny predstavujúcej zneužitie a preto nemohli byť spôsobilým dôkazom o výške obvyklej licenčnej odmeny pre účely uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Okresnému súdu vytýkal, že sa v odôvodnení napádaného rozsudku v dostatočnom rozsahu resp. vôbec nevysporiadal s jeho podstatnou argumentáciou vnesenou do konania minimálne v tom rozsahu, aby súd vysvetlil, prečo ju považuje za nedôvodnú. Taktiež namietal, že v prvom rade sa žalobcovi nepodarilo preukázať neoprávnené použitie diel zo strany žalovaného formou verejného prenosu, keďže žalobca netvrdil a nepreukázal všetky prvky tohto spôsobu použitia autorských diel tak, ako ich vymedzil ESD a ktoré musia byť splnené kumulatívne. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok vo veci C-306/05 ESD, v ktorom okrem iného je uvedené, že samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos rozhlasových a televíznych programov sa samo o sebe nerovná prenosu v zmysle tejto Smernice. Na základe uvedených záverov ESD možno konštatovať, že nevyhnutnými a navyše kumulatívnymi prvkami verejného prenosu, tak ako ho vykladá ESD je:

- umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu hotelového zariadenia,
- napojenie TV prijímača na televízny signál a
- existencia novej verejnosti t. j. ubytovaní hostia na izbe.

Rovnako podľa názoru žalovaného, žalobca v konaní nepreukázal (a ani netvrdil), že by mal žalovaný vo svojom hotelovom zariadení počas žalovaného obdobia ubytovaného, čo i len jedného hosťa a to čo i len na jednu noc. To vo svojich dôsledkoch znamená, že žalobca opomenul tvrdiť a preukázať podstatnú skutočnosť pre prijatie záveru o neoprávnenom použití diel v zmysle § 58 ods. 1 AZ. [Zvýraznil že bezdôvodné obohatenie spočívajúce v neoprávnenom zásahu do autorských práv nevzniká momentom neuzatvorenia licenčnej zmluvy, ale až momentom skutočného neoprávneného použitia diela formou verejného prenosu. Žalovaný od počiatku sporu popieral existenciu verejného prenosu a upozorňoval súd, že žalobca tento nevyhnutný prvok, preukázanie existencie ktorého je kľúčové pre prijatie záveru o existencii bezdôvodného obohatenia nijakým relevantným spôsobom nepreukázal. Žalovaný uviedol, že žalobca v konaní nežiadal/nežaloval zaplataenie licenčnej odmeny, ale vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa od výšky licenčnej odmeny len odvíja. Rozsah bezdôvodného obohatenia bolo možné zistiť výlučne dokazovaním, ktoré by jednoznačne preukázalo obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného na jednotlivých izbách v žalovanom období a to práve aj s poukazom na závery rozhodovacej praxe ESD vo vzťahu k existencii verejného prenosu. Keďže žalobca neinicioval vo vzťahu k preukázaniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia žiadne dokazovanie, tak v konaní nebolo možné z dôkazov predložených žalobcom nijakým spôsobom dospieť k záveru, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vzniklo práve v takom rozsahu, ktorý zodpovedá peňažnému plneniu vo výške 8.487,50 Eur príslušenstvom.](http://aspi://module='ASPI'&link='185/2015 Z.z.%252358'&ucin-k-dni='30.12.9999')

12. Ďalej žalovaný opätovane namietal nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pričom uviedol, že predpokladom zastupovania v oblasti dobrovoľnej kolektívnej správy práv je prevzatie zastupovania nositeľa vo vzťahu k jeho právam k predmetu ochrany a to ešte v čase pred skutočným (neoprávneným) použitím diela. Uviedol, že žalobca je oprávnený konať a teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje a iba v rozsahu, ktorý z dohody vyplýva, aby preukázal aktívnu vecnú legitímáciu. V konaní mal žalobca preukázať, ktorých nositeľov majetkových práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany a tiež musí preukázať, že sú to práve tie predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období aj naozaj neoprávnené použil. Zo žalobcom predložených formulárových zmlúv však nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany. Uvedené je preto podľa názoru žalovaného potrebné považovať za absolútne neplatné právne úkony s poukazom na ust. § 37 ods. 1 OZ, z dôvodu ich neurčitosti. Menný zoznam údajných slovenských nositeľov majetkových práv nepovažoval za dôkaz spôsobilý akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Tú možno preukázať výlučne dohodou s nositeľmi práv, pričom z jej obsahu musí byť zrejma konkrétna predmetov ochrany daných do správy

v spojení s preukázaním tej skutočnosti, že práve tieto predmety ochrany boli žalovaným neoprávnene použité. Žalovaný má za to, že žalobca v oblasti audiovizie nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa majetkových práv a teda požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia za niekoho, kto mu na to nedal mandát. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, že súd nerozlišuje medzi licenčným vzťahom a vzťahom bezdôvodného obohatenia. V ďalšom obsahu odvolania namietal neprimeranosť licenčných odmien, ktoré žalobca prezentuje ako obvyklé s poukazom na judikatúru Súdneho dvora EÚ.

13. Záverom odvolania uviedol, že ak súd nemienil žalobu žalobcu zamietnuť ani po zvážení všetkej právnej a skutkovej argumentácie žalovaného, mal potom riadne zvážiť potrebu prerušenia konania v zmysle návrhu na prerušenie konania. V opačnom prípade je rozsudok súdu prvej inštancie predčasný a z toho dôvodu, nezákonný (a teda aj vecne nesprávny). V tejto súvislosti poukázal na konanie na Protimonopolnom úrade SR, pričom rozhodnutie Protimonopolného úradu SR nie je ničím iným než deklaratórnym rozhodnutím príslušného orgánu o spáchaní iného správneho deliktu. V prípade, ak by protimonopolný úrad v budúcnosti na základe oznámenia ZHR SR, ktorého členom je aj žalovaný podaného dňa 19. 12. 2016 rozhodol, že činnosť žalobcu bola zneužitím dominantného postavenia tak, súd by bol takýmto rozhodnutím v zmysle § 193 CSP <aspi://module='ASPI'&link='160/2015 Z.z.%2523193'&ucin-k-dni='30.12.9999'> viazaný. Súd prvej inštancie preto nesprávne právne posúdil návrh na prerušenie konania podľa § 162 písm. a) CSP <aspi://module='ASPI'&link='160/2015 Z.z.%2523162'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, keď sa súčasne úplne opomenul vysporiadať s právnou argumentáciou i eventuálnou aplikáciou § 3 ods. 1 OZ, čím opäť zaťažil konanie ako aj odvolaním napadnuté rozhodnutie takou vadou, ktorá predstavuje zásah do práva na spravodlivý súdny proces a zakladá odvolací dôvod.

13. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca písomným podaním zo dňa 31. 05. 2019 s tým, že odvolanie žalovaného považoval za nedôvodné. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Zotrval na tom, že v konaní riadne preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Okresný súd v odôvodnení rozsudku dostatočne zrozumiteľne uviedol skutočnosti, na základe ktorých mal za preukázajú existenciu vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Podľa názoru žalobcu, ponímanie preukazovania aktívnej vecnej legitímácie žalovaným je v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov, pričom požiadavky žalovaného považoval za objektívne nezmyselné a šikanózne. Žalobca opätovne uviedol, že výška bezdôvodného obohatenia, ktorého sa v konaní domáhal je podľa § 56 ods. 1 písm. <aspi://module='ASPI'&link='185/2015 Z.z.%252356'&ucin-k-dni='30.12.9999'> g) AZ stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneneho zásahu tohto práva. Rovnako v tomto smere opätovne poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-367/2015 zo dňa 27. 01. 2017. Konštatoval, že pokiaľ sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, za akú v danom čase za dané použitie predmetov ochrany získavali licenciu iní používatelia, tak takýto nárok riadne podľa AZ preukázal čo do dôvodu a výšky.

14. Uviedol, že je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobno-dramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácie kolektívnej správy preukážu aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupujú a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k reprodukcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Uvedené predpoklady žalobca v konaní preukázal. Žalobca mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky atribúty vyžadované pre riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu a v konaní preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, existenciu ďalšieho verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného ako aj výšku obvyklej odmeny. V závere poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov v skutkovo a právne obdobných konaniach. Žalobca má za to, že v konaní bolo preukázané, že zo strany žalovaného dochádzalo a dochádza k vedomému zásahu do výhradných autorských práv autorov a nositeľov zastupovaných žalobcom.

15. Žalovaný následne v podaní zo dňa 12. 08. 2020 oznámil, že Protimonopolný úrad Slovenskej republiky začal voči žalobcovi dňa 23. 07. 2020 správne konanie, ktoré je vedené pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020. Uviedol, že súd prvej inštancie porušil ustanovenie § 162 ods. 2 CSP, čím zaťažil výrok vo veci samej nezákonnosťou, v dôsledku čoho podal odvolanie proti výroku vo veci samej v zmysle § 365 ods. 2 CSP. Konštatoval, že v každom konaní je povinnosťou súdu skúmať vecnú legitimitáciu, a to aj bez návrhu. Poukázal na § 175 ods. 1 AZ, podľa ktorého zákonodarca uložil organizáciám kolektívnej správy (na území SR ich pôsobí 5 - LITA, SAPA, SOZA, SLOVGRAM a OZIS) povinnosť v prípadoch, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany vo forme verejného prenosu vykonávať kolektívnu správu práv k takýmto predmetom ochrany spoločne. Podľa názoru žalovaného, ak predmetom súdneho konania sú práva, ktoré sú z hmotnoprávneho hľadiska spoločné a zákon vo vzťahu k nim nepripúšťa, aby sa ich domáhal len niektorý z oprávnených subjektov, tak ide o nedielne práva, ktoré môžu uplatňovať výlučne všetky oprávnené subjekty spoločne a súčasne. Ak sú predmetom súdneho konania také práva, ktoré zakladajú na strane nerozlučné spoločenstvo (§ 77 ods. 1 CSP) a navyše zo zákona nútené spoločenstvo (§ 78 CSP), musia byť na strane žalobcu všetci nositelia práva. Z tohto dôvodu súd musí pre nedostatok vecnej legitimitácie na strane žalobcu zamietnuť žalobu vždy, ak na strane žalobcu nie sú všetci účastníci nerozlučného a zo zákona núteného spoločenstva (§ 78 ods. 2 CSP). Keďže žalobu podal v predmetnej veci len jeden z piatich nerozlučných spoločníkov, na strane žalobcu ide o prvoradý a samostatný dôvod na zamietnutie žaloby.

16. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je dostatočne podrobné, ale i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

20. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 8.487,50 Eur s príslušenstvom podľa AZ s poukazom najmä na § 19, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 79, § 164 AZ a tiež § 458a a § 442a ods. 2 OZ, ku ktorému malo dôjsť tým, že žalovaný v roku 2016 používal predmety ochrany formou verejného prenosu bez súhlasu žalobcu, čím porušoval výhradné autorské práva.

21. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ, autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

22. Podľa § 63 ods. 2 písm. d) AZ, nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. i) sa môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

23. Podľa § 458a OZ, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

24. Podľa § 442a ods. 2 OZ, pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

25. Odvolací súd preskúmaním odvolaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočné a presvedčivé a súd prvej inštancie sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, pričom jeho myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený nie len s poukazom na skutkové zistenia, ale aj na prijaté právne závery. V tomto smere odvolací súd uvádza, že ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (pozri Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. III. ÚS 209/04 zo dňa z 23. 06. 2004 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

26. Okresný súd svoje prijaté a správne právne závery primerane vysvetlil, pričom dal odpoveď na podstatné otázky a námietky strán konania. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani aplikácia príslušných ustanovení zákonov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí prvoinštančného súdu nestotožňuje ešte neznamená, že ním prijaté závery sú nesprávne. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vo veci samej vyhovel. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, tak ako to v odvolaní namieta žalovaný. Na jednej strane z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd je toho názoru, že okresný súd žiadnym spôsobom nezasiahol do práv strán sporu na spravodlivý súdny proces, z ktorého pre procesnú stranu nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). K povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie sa vyjadril aj Ústavný súd SR napr. v náleze sp. zn. III. ÚS 119/03. Rozhodnutie súdu (až na výnimky stanovené zákonom - viď napr. § 279 CSP) musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie. V súlade s § 220 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami; jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Súd teda nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných jeho stranami. Rozhodnutie prvoinštančného nie je možné považovať za „neočakávané“, keďže toto nebolo založené na dôvodoch, ktoré by nebolo možné predpokladať. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a jeho rozhodnutie považuje za správne.

27. Odvolací súd uvádza, že rozsudok prvoinštančného súdu je riadne a dostatočne odôvodnený, nie je arbitrárny a nie je prejavom svojvôle súdu prvej inštancie.

28. Kľúčovými okolnosťami vo veci bolo zistenie skutočností, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby a či žalovaný poskytuje v izbách svojich hostí televízne prijímače, do ktorých prenáša signál, a teda či je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos a napokon či žalobcom uplatnená suma bezdôvodného obohatenia zodpovedá obvyklej odmene.

29. Pod pojmom vecná legitimácia je potrebné rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého je strana sporu subjektom práva, o ktoré v súdnom konaní ide. Nedostatok vecnej legitimácie znamená, že niekto, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia, alebo o ktorom

žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, nie je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (hmotno-právnej povinnosti), o ktoré v konaní ide, pričom súd ex offio skúma vecnú legitimitáciu strán sporu.

30. Odvolací súd po preskúmaní tejto námietky žalovaného zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že okresný súd sa s otázkou aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu zaoberal dostatočne a svoj správny právny záver odôvodnil v ods. 51. až 53. odôvodnenia svojho rozsudku. Správne v tejto čiastkovej otázke vychádzal z § 79 ods. 1 a 2 AZ, z ktorého vyplýva, že organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 na území SR a je takto uvedená v evidencii organizácii kolektívnej správy môže uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv a) zastupovaných podľa § 164, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv a b), ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2. Z odseku 2 uvedeného zákonného ustanovenia pritom vyplýva, že nositeľ práv [podľa ods. 1 písm. b)] je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich diel prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy písomným oznámením organizácii kolektívnej správy podľa odseku 1, ktorá o tom bez zbytočného odkladu informuje nadobúdateľa licencie. Z uvedeného tak vyplýva, že organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu majetkových práv nositeľov práv, ktorých zastupuje jednak na zmluvnom základe (§ 164 AZ) v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, pričom nositeľ práv je oprávnený vylúčiť takúto kolektívnu správu majetkových práv k všetkým alebo len k niektorým predmetom ochrany. Pokiaľ tak však neurobí, má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Táto je v rámci výkonu kolektívnej správy oprávnená pri zistenom porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Totožný režim ochrany práv sa vzťahuje na nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou.

31. V prejednávanej veci žalobca preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu Oprávnením Ministerstva kultúry SR na výkon kolektívnej správy zo dňa 11. 05. 2010 a zo dňa 18. 08. 2016. Žalobca na základe uvedeného vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia.

32. Na CD nosiči, ktoré žalobca pripojil k svojmu návrhu a ktorý je obsahom spisového materiálu, sa nachádzajú Zmluvy o zastupovaní autorských práv s rôznymi autormi, v ktorých je v každej osobitne uvedené (označené), na diela akého charakteru sa daná zmluva o zastupovaní autorských práv vzťahuje a teda pri ktorom ďalšom použití určitého diela vzniká žalobcovi právo na zastupovanie autora pri výkone jeho majetkových autorských práv k dielam a ich rozmnoženinám. Na uvedenom nosiči sa nachádza i recipročná zmluva so zahraničným partnerom a uzatvorené rozšírené hromadné licenčné zmluvy o použití diel ich verejným prenosom, teda i diel audiovizuálnych v období roka 2016.

33. Keďže žalovaný nepreukázal, že niektorý nositeľ práv k vyššie uvedeným dielam výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv a obrana žalovaného nespočívala ani v tom, že by uzatvoril licenčnú zmluvu s inými subjektmi správy autorských práv pre používanie audiovizuálnych diel verejným prenosom (za obdobie roka 2016), odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa tvrdeného nedostatku aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené dôvody vyhodnotil ako nedôvodnú. Rovnako odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku žalovaného týkajúcu sa nerozlučného spoločenstva v zmysle § 77 CSP. Každá organizácia kolektívnej správy zastupuje rôznych autorov, ktorí majú autorské práva k rozdielnym dielam, ktoré sú výsledkom ich tvorivej duševnej činnosti. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy vykonáva správu majetkových práv nositeľov práv a to na základe uzatvorených dohôd s konkrétnymi autormi alebo priamo zo zákona. Z tohto dôvodu koná za autorov ktorých zastupuje, aby zabezpečila ochranu ich práv k dielam, ktoré sú výsledkom ich činnosti.

34. Žalovaný taktiež namietal, že v konaní nebolo riadne preukázané vykonanie verejného prenosu z hľadiska početnosti neurčitej verejnosti vo vzťahu k obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Odvolací súd z predloženého spisového materiálu zistil, že súd prvej inštancie vychádzal z verejnej dostupných údajov a tiež z tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nijakým spôsobom nerozporoval, konkrétne o tom, že v ubytovacom zariadení žalovaného - Liečebný dom Veľká Fatra Superior, hotel 4*, sa v rozhodnom

období nachádzalo 153 kusov zvukovo-obrazových zariadení, v Liečebnom dome Veľká Fatra Standard, hotel 3*, sa v rozhodnom období nachádzalo 108 zvukovo-obrazových zariadení a v Liečebnom dome Aqua, hotel 2*, sa nachádzalo 53 zvukovo-obrazových zariadení. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní argumentuje judikatúrou súdov európskeho spoločenstva, tak je potrebné poukázať i na skutočnosť, že Súdny dvor EÚ v rozsudku C-162/10 v rámci prejudiciálnej otázky konštatoval, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. Rovnako v rozsudku vo veci C-306/2005 Súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky uviedol, že: „hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. 05. 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 tejto Smernice“.

35. Z tohto dôvodu je možné dospieť k záveru, že samotné umiestnenie zvukovo-obrazových zariadení t. j. televíznych prijímačov v izbách hotelového zariadenia ako také síce nepredstavuje verejný prenos, avšak poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom v zariadení predstavuje nezávisle od používania techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/2009 - ES z 22. 05. 2011.

36. Nakoľko mal žalovaný v hotelovom zariadení preukázateľne umiestnené televízne prijímače vybavené príjmom, ktorý umožňuje príjem obrazovo-zvukových diel autorov, dochádzalo k ďalšiemu verejnému prenosu, keď v zmysle judikatúry je umiestnenie zvukovo- obrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia so signálom považované za ďalší verejný prenos. Keďže žalovaný bol v rozhodnom období používateľom audiovizuálnych diel, bol povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetu ochrany, t. j. žalobcu. Použitie diel z uvádzaných odborov bez súhlasu nositeľov autorských práv k nim (a bez uhradenia licenčnej odmeny) predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov (autorov). Tento zásah na strane žalovaného zakladá majetkový prospech a na strane autorov, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia.

37. Autorský zákon na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy (zákon č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom - Autorský zákon účinný do 31. 12. 2015) výšku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia resp. spôsob jej určenia, nerieši, neupravuje, pričom len odkazuje na OZ. V danom prípade neoprávneným zásahom do autorského práva vzniklo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného tým, že uskutočňoval prenos audiovizuálnych diel bez splnenia povinnosti uhradiť za takéto šírenie diel odmenu vo forme odmeny za získanie licencie na ďalšie používanie diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu. Výška primeranej odmeny v súdnej veci sa odvíjala od Sadzobníka odmien žalobcu, ktorá bola žalovaným označená za zneužívanie monopolného postavenia žalobcom. Toto svoje tvrdenie však žalovaný nepreukázal a na tom nič nemení ani následne v odvolacom konaní predložený dôkaz o začatí správneho konania voči žalobcovi. Odvolací súd dopĺňa, že aj podľa judikatúry NS ČR aplikovateľnej v právnom prostredí Slovenskej republiky možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (viď. rozhodnutia NS ČR sp. zn. 30Cdo 2715/2015 zo dňa 27. 01. 2016). Rovnako z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 101/2011 sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv autorov orgán kolektívnej správy obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Pokiaľ žalovaný by nesúhlasil s výškou odmeny, mal možnosť v súlade s § 165 ods. 8 AZ obrátiť sa na príslušný súd so žiadosťou o určenie obsahu licenčnej zmluvy, čo však žalovaný neurobil a sám sa tým zbavil možnosti obhajovať výšku primeranej odmeny v súlade s jeho argumentáciou.

38. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP odvolací súd dospel k tomu názoru, že ani tento odvolací dôvod nebol daný. V zmysle § 215 ods. 1 CSP súd vo veci rozhodne na základe zisteného skutkového stavu, pričom pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 217 ods. 1 prvá veta CSP). Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal okolnosť vedenia konkrétneho konania na Protimonopolnom úrade SR. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne zamietol návrh žalovaného

na prerušenie konania, nakoľko žalovaný nepredložil na preukázanie tohto svojho skutkového tvrdenia žiaden relevantný dôkaz. Odvolací súd dopĺňa, že na uvedenom správnom závere súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, by nič nemenilo ani to, že v rámci odvolacieho konania žalovaný ako novotu predložil dôkaz o tom, že na Protimonopolnom úrade SR je vedené správne konanie pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020 vo veci zneužívania dominantného postavenia žalobcom. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanému rovnako ako aj o jeho výške nie je závislé od odpovede na otázku, či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu.

39. S ohľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil a je povinný toto obohatenie žalobcovi vydať. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd poukazuje na to, že v obdobných veciach už boli riešené spory, v ktorých súdy dospeli k oprávnenosti nároku žalobcu, ide napr. o rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/131/2017, sp. zn. 16Co/168/2017, sp. zn. 12Co/339/2017, sp. zn. 14Co/74/2019, sp. zn. 14Co/74/2019, sp. zn. 15Co/13/2019, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/103/2017, sp. zn. 19Co/84/2018, sp. zn. 17Co/147/2018, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/232/2017, sp. zn. 4Cob/231/2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Cob/58/2017 sp. zn. 25Co/80/2017, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/217/2019, sp. zn. 2Co/101/2019.

40. Odvolací súd zároveň preskúmal aj odvolaním napadnutý výrok o trovách konania ako závislý výrok a dospel k záveru, že ani v tomto smere odvolanie žalovaného nie je dôvodné, nakoľko rozhodnutie v merite veci bolo správne a žalobcovi ako plne úspešnej strane potom prináleží nárok na náhradu trov konania v súlade s § 255 ods. 1 CSP.

41. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“ Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).